

1889 en ny i Paris, og den Sky, der tidligere greb saa mangfoldige Kvinder, saa snart der blev Tale om at vedkjende sig den, end sige virke for den, svinder nu mere og mere bort. Dels begynde Sagens Modstandere at gjøre sig fortrolige med Tanken, og hvor man tidligere mødte med principiel Afvisning, som om hele Sagen var taabelig eller stridende mod Naturen, faar man nu kun mere eller mindre spidsborgerlige Indvendinger eller ogsaa theologiske Betæneligheder. Selvfølgelig er der endnu mangfoldige baade Mænd og Kvinder, som bestemt forkaste Tanken om en egenlig Ligestilling af begge Kjøen; men de samme ere dog villige til at indrømme, at Bestræbelserne for at forbedre Kvindernes Stilling i flere Retninger ere fuldt berettigede og fortjene al Understøttelse.

Naar man husker, hvor megen Spot der herhjemme lød for en 40 Aar siden, da Tanken udtaltes i „Clara Raphael“, at Kvinder ligesaavel som Mænd havde Ret til et fremsætte selvstændige Meninger om de vigtigste aandelige Spørgsmaal og ikke vare bundne til at eftersnakke de Sætninger, man havde lært dem, og hvorledes man samtidig talte haanlig om de „højere Dannelsesanstalter“ og den deri liggende Tanke, at de unge Piger ogsaa havde et naturligt Krav paa en Undervisning, som gik ud over de for Hjemmet eller Selskabslivet helt fornødne Kundskaber og Færdigheder, — da maa man visselig erkjende et stort Fremskridt. Thi nu ser man den ene højere Pigeskole rejse sig i Landet efter den anden, og Forældre, som paa ingen Maade ere revolutionært anlagte, lade uden Betænelighed deres Døtre tage Præliminær-, ja selv Student-Examen, ligesom der heller ikke udtales mindste Forundring over, at kvindelige Læger nedsætte sig, eller at Kvinder ofre sig til en eller anden videnskabelig Syssel. Det gamle Haansord „Blaastrømpe“ er næsten forstummet, og nu spørges der kun om, hvorledes det aandelige Arbejde i sig selv er, som udføres af Kvinder, medens man tidligere paa Forhaand havde sin Dom færdig, naar en Forfatterinde vovede sig frem, og helt glemte, at Fru *Gyllembourg* maare gnes blandt vore ypperste Novelledigtere. Under Frygten for Almenhedens Partiskhed gjemte ogsaa Frøken *Clara Andersen* sig under Forfatternavnet Paul Winther og vilde indtil for et Par Aar siden ikke vedkjende sig at have skrevet „Rosa og Rosita“, der dog er et af vore bedste og muntreste Lystspil, ligesom Fru *Heiberg*